

בכל פעם שאני עומד כאן כמלווה את אחד מדור המייסדים בדרכו האחרונה, אני מרגיש שאני עומד בחלקת גדולי האומה. דור דור ונפיליו. ישראל היה נציג נאמן של דור הולך ונעלם, שנלקח מאחרי הצאן, **שישראל** הוא שמו הראשון **ושליחות** הוא שמו השני. ישראל היה סוג של מנהיג שהוא שליח ציבור בכל רמ"ח איבריו (אין עוד היום מנהיגים מהסוג הצנוע הזה), שליח שהכיר את פניו של ציבור שולחין, לא כמו מנהיגי האסאמסים של היום.

ישראל היה שליח ציבור רב פנים- ובכל פן של מנהיגותו היה מסור, נאמן ותובע מעצמו

ללא גבול. היה נציג נאמן של דור שפרץ דרך ומשום כך גם הייתה לו דרך- דרך הישר.

היה משהו מאוד נערי בתנועה השגורה בה היה מסיט את בלוריתו שעשתה אותו דומה

כל-כך לאיב מונטאן. אבל יותר מכל ישראל היה אדם שכל אשר עשה, עשה בדרכו שלו.

לא מזמן תרגמתי את השיר "דרכי שלי" (שר אותו יפה פרנק סינטרה) לעברית, ומצאתי שהוא מתאים לישראל כמו כפפה על יד (נסו לדמיין בעיני רוחכם שהוא מבוצע עכשיו על- ידי איב מונטאן):

ועכשיו, הקץ קרוב,

ואני ניצב לפני מסך אחרון.

ידידי, תנו לי לומר בקול צלול,

הטבעתי חותמי, בזאת אני בטוח.

חייתי את חיי במלאות.

נסעתי כבר בכל אחת מהדרכים המהירות,

אבל יותר, יותר מכל,

עשיתי זאת בדרכי שלי.

חרטות, היו לי כבר כמה,

אך שוב, מעט מכדי להזכיר.

מה שעשיתי הייתי מוכרח לעשות

וזאת בלי לבקש לי שום הנחות.

הגיתי כל שבריר של מהלך,

כל צעד מהסס לאורך דרך כפרית,

אבל יותר, יותר מכל,

עשיתי זאת בדרכי שלי.

כן, היו זמנים, נדמה לי שאתם כבר יודעים
כאשר יותר משאוכל נגסתי בחיים.
וכשפגשתי בספק השלכתי הכל לכל הרוחות,
בלעתי מלוא פי וירקתי את הנותר.
הת"צבתי מול משברי ונותרתי עומד איתן,
ושוב עשיתי זאת בדרכי שלי.

אהבתי בעוז, צחקתי מלוא הפה, גם הת"פחתי.
ח"יתי לשובע, שילמתי את חלקי בתבוסות",
אך גם כעת, מבעד למסך דמעות",
אגלה רק שחוק ושעשוע בח".

לחשוב שעשיתי את כל זה,
ואם יותר לי לומר - לא בב"ישנות,
לא, הו לא, לא אני,
עשיתי זאת בדרכי שלי.

מהו אדם, מה יש לו בחייו?
אם לא יהיה עצמו, כוחו בו תש.
רק לומר את הדברים שבלבבו באמת הוא חש,
לא מילים מ"יבבות של מי שכרע על בירכיו.
הכל רשום, ספגתי בגבורה כל מה שבי הוטח -
ועשיתי זאת בדרכי שלי!

אני מביט עכשיו ישראל סביב ורואה את הציבור הגדול שמלווה אותך בדרכך
שלך, האחרונה. את משפחתך הענפה והמשורגת. וחושב לעצמי, אכן, השארת
חותם בעולם, ועשית זאת בלי לבקש לעצמך שום טובות הנאה, פרסים או
פרסום.

את הספר "סיפור ח"י" שהותרת לנו אתה מסיים במילים הצנועות הבאות:
"אני חושב שקטונתי מלהעביר מסר לדורות הבאים. אך אני מקווה ויודע,
שהערכים של חלוציות, ציונות, עשייה ותרומה לחברה זורמים בעורקי העץ
הענף של משפחתי, והם נאמנים לרוח המשפחה והשבט. אני גאה בהם."

כמה יפה וצנועה הגאווה הזאת, האחת והיחידה, שהרשית לעצמך, סופסוף,
בסוף ימך.
יהי זכרך ברוך.

כואב עוד את לכתך **דודו פלמה**